

Усе на кону. Книга 3

КУПИТИ

Про книгу

Ставки шалено ростуть!

Серія жорстоких убивств сколихнула Лас-Вегас: жертви загинули публічно, проте вбивця уникнув камер спостереження. На зап'ясті кожного з тіл виявили низку чисел — витатуйовану, випалену, написану чорнилом, маркером... І способи вбивства різні. Жахливі. Утоплена жертва. Спалена. Прошита стрілою. Задушена...

І що ближче самородки до розгадки, то небезпечнішою стає справа. Цього разу в центрі уваги неперевершена Слоун!

ТИ

Все можна полічити. Кожну волосинку на її голові. Кожне сказане тобі слово. Кожен подих, що їй залишився. Це справді прекрасно. Числа. Дівчина. Те, що заплановане. Те, чим тобі судилося стати.

РОЗДІЛ 1

Переддень нового року припав на неділю. Було б не так клопітно, якби моя бабуся не вважала «і зберуться вони всією родиною на сімейний недільний обід» непорушною заповіддю чи якби дядько Ріо не призначив сам себе розливачем вина.

А вина було чимало.

Коли ми вже прибирали зі столу, стало очевидним, що ніхто з дорослих не в змозі найближчим часом самотійно поїхати додому. Зважаючи, що в батька семеро братів-сестер і всі одружені та мають по кілька дітей на десяток чи більше років старших за мене, «дорослих» був цілий натовп. Несучи стос тарілок на кухню, я чула, як декілька суперечок за моєю спиною тонули в оглушливому реготі.

Збоку все видавалося хаосом. Але, як для профайлера, все просто. Легко зрозуміти. Легко побачити сенс. Бо це — родина.

Така собі родина, юрба членів сім'ї, особистості яких проглядались у кожній деталі: у заправлених і незаправлених сорочках і надщерблених тарілках, з якими, втім, обходяться з любов'ю.

— Кессі, — мій двоюрідний дід обдарував мене добродушною, п'яною усмішкою, коли я прямувала на кухню. — Сумуєш за ріднею, га? Приїхала провідати старого дядька Ріо!

Як відомо всім у цьому будинку, останні пів року я брала участь у програмі для обдарованих дітей, організованій за урядові кошти. Така собі школа закритого типу. І частково це правда.

Більш-менш.

— Де там! — бабця заперечливо вигукнула в бік дядька Ріо, забираючи в мене з рук купу тарілок і перекладаючи їх у мийку. — Кессі повернулася не до старих дурнів, які забагато п'ють і надто голосно розмовляють. — Нонна закотила рукави й обернулася до крана. — Вона приїхала побачитися з бабцею. Як компенсація, що не телефонувала їй так, як мала б.

Два закиди, щоб змусити почуватися винною. Два зайці одним пострілом. Загалом же дядько залишився незворушним. А я, з іншого боку, відчула небажану провину й долучилася до бабці за мийкою.

— Ану, — мовила. — Дай-но я.

Бабця стала буркотіти, але відступилася. Чомусь мене втішало, що вона лишилася такою, як завжди: трохи квочка, трохи диктаторка, яка править родиною запіканкою з макаронів та залізним кулаком.

«Одначе я вже не та, що колись, — я не могла відкараскатись від цієї думки. — Я змінилась». У новій Кассандри Гоббс побільшало шрамів у прямому й переносному сенсах.

— Вона сердиться, коли не отримує від тебе звісток багато тижнів, — розтлумачив мені дядько Ріо, киваючи на Нонну. — Та, може, ти маєш справи? — він аж засяяв у передчутті, не зводячи з мене очей кілька секунд. — Серцеїдка! — заявив. — Скількох парубків ти від нас тепер приховуєш?

— Немає у мене хлопця.

Дядько Ріо вже роками закидає мені, що приховую від нього хлопців. Але сьогодні — перший та єдиний раз, коли він має рацію.

— Ти, — Нонна тицьнула лопаткою, котра нізвідки з'явилась у її руці, в обличчя дядькові Ріо. — Геть.

Він невпевнено глянув на лопатку. Але стояв на своєму.

— Забирайся!

За три секунди ми з бабцею опинились на кухні на самоті. Вона стояла, спостерігаючи за мною проникливим поглядом, вираз її обличчя дещо пом'якшав.

— Хлопчина, який забрав тебе звідси минулого літа, — повела вона, — на гарній машині... Добре цілується?

— Нонно! — гаркнула я.

— У мене восьмеро дітей, — відповіла бабця. — Я знаюся на тому, як цілуватися.

— Ні, — швидко відповіла я, тручи тарілки й силкуючись не бачити забагато в цих словах. — Між мною і Майклом не... Ми не...

— Угу, — озвалася бабця з розумінням, — не надто добрі його цілунки. — Втішаючи, вона поплескала мене по плечі. — Молодий ще. Є чого повчитися!

Ця розмова жахала мене з багатьох причин, зокрема тому, що цілувала я не Майкла.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ